

[K. Helveg Petersen.]

dring. Det er lovlig sent, hvis vi skal sætte ind i voksenuddannelsessektoren, men jeg vil ikke på et eneste punkt ellers forklejne de synspunkter, der ligger bagved de betragtninger, vi her har hørt.

Så vil jeg gerne slutte mig til det, som hr. Poul Dam var inde på. Jeg vil gerne tage tråden op og sige, at jeg forstår hans betragtninger, og jeg gjorde mig nogle lignende overvejelser, da jeg sad og lyttede til debatten. Men er det ikke et udtryk for, at vi befinder os i en situation, hvor vi må erkende nødvendigheden af, at vi træder til på en anden måde end hidtil, just fordi den tekniske og videnskabelige udvikling er så stærk, just fordi det enkelte menneske lever under dette stadige pres? Der er af erhvervslevet, af det omgivende samfund, rejst en lang række konkrete problemer, som man må have hjælp til, og her må voksenundervisningen være i stand til at møde med den variation af tilbud, der muliggør, at man bedre end hidtil kan imødekomme de enkeltes behov. Og her ligger altså udfordringen: kan vi bygge et sådant system op, at det er muligt? Her bliver det væsentligt, om vi i højere grad end hidtil kan give tilbud til dem, der ikke — nu bruger jeg det udtryk, vi så tit har brugt — er bogligt indstillet. Vi har jo ikke i vort uddannelsessystem i tilnærmelsesvis den grad, vi burde gøre det, kunnet dække de behov. Vi har været ensidige i vor interesse for at fremme mulighederne for dem, der havde anlæg for at gå videre. Vi vurderer faktisk tingene ud fra opstigningsmulighederne. Også denne debat har været udtryk for, det har været noget bærende, at man skulle tilstræbe at give opstigningsmuligheder op til de akademiske uddannelser. Vi har ligesom været bundet til den opfattelse, og der må nok ske en løsrivelsesproces, som er begyndt i folkeskolen. Hvordan vi får den i gang, det er så en anden sag, det må vi vende tilbage til.

Og så tilbage igen til hr. Poul Dam. Det er heldigvis sådan, at man nu i internationale diskussioner ikke hører det samme slag-

ord, som vi hørte i 1960'erne, at det, det drejede sig om, var, at vi forbandt uddannelserne med alt det, der havde med økonomisk vækst at gøre. Det var tonerne fra OEEC, fra Europarådet, at hvis vi investerede i uddannelse, så fremmede vi den økonomiske vækst. Nu kommer der nye toner udefra, nu kommer man og siger til os: Ja men det er måske andre værdier, I nu skal dyrke, quality of life, livskvalitet, og her står vi famlende usikre, og det er her, vi, tror jeg, har den største udfordring. Hvordan kan vi fra folketingets, hvordan kan man fra ministeriets side fremme den udvikling, fremme en diskussion om andre normer og ikke bare fremme diskussionen, men gøre det til en realitet, at vi indstiller os på, at der kan være helt nye synspunkter, som vi ikke i tilstrækkelig grad har tilgodeset i vor uddannelse. Det drejer sig ikke alene om at forberede til erhvervslevet, det drejer sig om at forberede til at leve i en tilværelse, der i den grad stadig væk er under oprud. På den måde må uddannelserne have en anden dimension, og her står vi i vore debatter usikre og vaklende; derfor må vi genoptage diskussionen om disse væsentlige synspunkter.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg kan være ganske enig i, at debatten har været meget lang og har spændt over mange emner, og det kan være en lille smule svært at komme ind på det alt sammen, men jeg har tænkt at knytte nogle særlig udførlige kommentarer til de synspunkter, som ordføreren for forespørgerne førte frem, og de spørgsmål, som han stillede.

Hr. Ole Vig Jensen nævnte først, at man måtte ophøre med at bygge børneskoler, og dertil vil jeg sige, at det er mit indtryk, at de nye skoler, der bygges i dag, i meget høj grad også tager sigte på at opfylde de voksenundervisningsfunktioner, som hr. Ole Vig Jensen var inde på.

Jeg er helt enig i det, der blev sagt om skolestyrelseslovens procedure, som trænger